

Cốc nước

» Tác giả: Nguyễn Đức

Đêm đã về khuya. Trong ánh đèn đường những hạt mưa xuân như đám vũ nữ uể ải buông mình lặng lẽ. Khách sạn Vân Lăng lừng lững như gã khổng lồ vui vẻ và đom đóm đáng. Trước cửa một dãy taxi, vài chiếc xích lô tùm hum chờ khách.

Đang nằm trèo nghẹo trong xe, thả hồn cho tiếng nhạc thành thị từ sàn nhảy vọng ra vỗ về ru rẩy, Kiên bỗng giật mình khi nghe tiếng gọi:

- Này anh kia...

Anh choàng dậy ngờ ngàng trước người đàn bà sang trọng thơm phức trước mặt.

- Cho tôi về khách sạn Metrôphôn.

- Dạ mời chị lên xe.

Cùng lúc cửa vũ trường bung ra. Rào rào đám trai gái quần bò áo đủ màu, mặt mày rạng rỡ dưới ánh đèn như đêm pháo hoa. Còi xe choe choé thúc giục. Động cơ rồ lên tức tối gấp gáp. Vất vả lắm Kiên mới thoát ra khỏi dòng xe cộ đó.

- Chắc anh mới ở quê ra?

- Dạ...vâng.

Kiên chợt mơ hồ một giọng nói khề khàng da diết xa xôi...

Ngày ấy Hằng và Kiên học cùng một lớp. Hằng không đẹp nhưng đậm thắm. Cặp mắt đen long lanh với cái nhìn mặn mà như muối biển làm khô khát bao chàng trai si tình. Đôi má mịn màng như muốn giữ mãi vẻ trẻ thơ lại bưng chấy trước một cái nhìn mạnh bạo của đám con trai. Lúc ấy mắt Hằng như có nắng...

Biết Hằng hay xấu hổ, mấy đứa bạn gái càng được thể.

- Hôm nay mà nghỉ người ta vừa hỏi thăm đấy!

- Ơ... sao hai đứa lại mặt trời mọc thế kia? Hí...hí...

Hạnh phúc ngợp lên trong lồng ngực, Kiên mặt nóng bừng, đầu vang vẳng như say.

Trong lớp Kiên ngồi sau Hằng. Những lúc không còn hứng thú nghe giảng, anh thả hồn vào cái đường ngoi thẳng bằng, hai bím tóc đen dày chớm vai, vài sợi quăn quăn e ấp mảnh gáy trắng ngần... Một ham muốn lấp lánh du dương trào dâng. Anh khẽ nhón một sợi tóc. Hằng quay nghiêng ngơ ngác mỉm cười. Cái núm đồng tiền trên má lịm ngọt đến nao lòng.

Những giọt nước ngọt ngào đó ngày lại ngày thánh thót rơi vào trái tim nóng bỏng khô khát trong cái be chắn dịu dàng của mùa xuân rạo rực trinh nguyên...

Một tối. Trời nóng như rang, muối đốt nhoi nhói.

Ngồi ôn thi được một lúc thì cả bọn kéo nhau đi xin nước uống. Riêng anh vẫn cặm cụi ngồi học.

- Kiên có uống nước không? Hằng sẽ sàng pháp phỏm.

Lần đầu tiên được Hằng quan tâm trước mặt mọi người khiến anh lúng túng... xung quanh chẳng chịt ánh mắt ghen tị. Nụ cười gượng gạo, pháp phỏm yêu trộm nhớ thầm...

- Có...Cám ơn Hằng - Anh bồi hồi xúc động.

Hằng rón rén bung cốc nước đến bên anh, lung linh rực sáng. Anh đưa hai tay đỡ lấy cốc nước đang sóng sánh trong vắt. Những ngón tay thon thả mát rượi của Hằng như ngưng đọng mơ màng khoảnh khắc như không muốn trôi khỏi hơi ấm lòng bàn tay anh...

- Nước của trời đấy... ngọt lắm! - Đôi mắt đen long lanh thăm thẳm như lắng đọng kìm nén, như hồn nhiên buông thả nhìn anh.

Choáng ngợp trước hạnh phúc bất ngờ, anh không tìm nổi một lời...

Cốc nước anh giữ như một báu vật suốt buổi tối hôm đó.

Cây phượng vĩ trước cổng trường đã tắt lửa, không giữ lại một chút cho anh tặng Hằng mỗi lần Hằng tan học nữa. Tiếng ve tan trong vòm trời xanh ngắt, im ắng lâng lâng vài đám mây trắng bông bênh. Riêng tình anh chưa một lần dám ngỏ, cứ cảm lạnh say sưa, cứ bồi hồi mộng mị, cứ dần vật ngọt ngào...

Mẹ anh qua đời lúc đầu chưa kịp bạc...

Hằng đến chia buồn. Chỉ có hai đứa trong gian buồng trống vắng...

Trời nóng như rang. Một con muỗi đậu trên cánh tay tròn trắng ngà của Hằng, anh lúng túng không biết làm thế nào... Chiếc khuy nhựa lấp lánh dưới ánh đèn. Ngực áo Hằng phập phồng kìm nén. Không ai dám phá vỡ sự tĩnh lặng thiêng liêng huyền bí đó. Trái tim nóng bỏng một khao khát mạnh mẽ và run rẩy, nó hồi thúc anh từ từ ngồi xuống bên Hằng... băng khuâng nâng bàn tay yêu dấu. Hằng cúi đầu lặng yên, làn môi hồng khô khát hơi mím lại. Anh đưa tay lên chiếc khuy nhựa lấp lánh...

- Anh Kiên làm thế lần sau em không đến nữa đâu. Hằng sẽ sàng như gió thoảng. Mùa xuân rạo rức trinh nguyên đã đưa đôi tay dịu dàng run rẩy be chắt những giọt nước nóng bỏng yêu thương tràn vào lòng thuyền đam mê không chèo không lái.

Anh muốn có Hằng, muốn cháy trong Hằng như quầng hoa phượng đốt cháy hoàng hôn. Muốn tan trong Hằng như vàng trắng mỏng mảnh đêm thu hoá thân muôn ánh vàng trong dòng mương mát rượi... Từ sâu thẳm trái tim anh lắc lên thơ ngây nỗi sợ mất Hằng. Tình đẹp đến mong manh. Anh sợ làm tan biến cái hơi thở nguyên sơ của vũ trụ mà Hằng vừa ban cho. Có tiếng chân người. Đôi trai gái ngượng ngùng tách ra. Căn nhà yên ắng nóng như rang.

Không ngờ buổi tối hôm đó là lần cuối cùng anh gặp Hằng.

Mấy hôm sau Hằng lên Hà Nội sống với cha để vào đại học.

- Sáng hôm ấy bố cái Hằng mang ô tô về đón nó đi luôn. Nó buồn lắm nước mắt rân rân chẳng nói gì cả, có mấy quyển sách loay hoay xếp mãi không xong. Cô bạn thân của Hằng kể lại với anh.

Mặc dù học giỏi nhưng anh nhận được giấy nhập ngũ trước giấy gọi vào trường đại học.

Chốc đã mười mấy năm...

- Anh quê ở đâu? người đàn bà hỏi anh sau khi đã đi được một quãng.

- Dạ tôi ở Hà Bắc huyện Tiên Sơn.

- Trường huyện có cây phượng giống hình người con gái giơ tay hứng nước phải không?

- Chị cũng biết... thân nó bị bão xé làm đôi rồi...

Tiếng cười trong trẻo, ánh mắt vui sướng của Hằng mỗi lần đón được cành phượng do anh tung xuống chột tinh khôi sáng ngời trước mắt anh...

- Trước chị cũng học ở đây ạ?

- à... không... anh được mấy cháu...?

.... Người đàn bà cố nén một tiếng thở dài, mở sắc lấy khăn tay không hỏi nữa.

- Thôi anh cho tôi xuống đây đi. Nàng lí nhí.

- Dạ... đã...

- Tôi có chút việc ở đây... em gửi cho các cháu - Người đàn bà thảng thốt đặt tập giấy bạc vào lòng bàn tay anh. Đôi mắt đen xa xôi chột sâu thăm mặn mà như muối biển, thoáng đi rất nhanh khi gặp ánh mắt anh.

- Hằng...em...

Cái âm thanh ngọt ngào tha thiết bùng lên xong cuộn nghẹn lại nơi lồng ngực người đàn ông.